

ΣΤΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΩΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΣΤ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΛΙΟΣ 1883.

ΑΡΙΘ. 189.

Συνδρ. έτησ. έν Έλλάδι Φρ. 1.
 „ „ „ Έξωτερικῶν „ 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Έν δδφ Αίόλου άρσθ. 39.

Είς ούδένα, πλην τών τακτικῶν άνακορητικῶν, στέλλεται ἡ Έφημερίς τών Παίδων άνω προκληρωμένης.

ΑΝΕΜΩΝΗ ἢ ΑΝΕΜΟΛΟΥΔΟΥΔΑΟ.

Τὴν ὀνομασίαν ταύτην φέρει οἰκογένεια άνθέων πολὺ μεγάλη· 60 περίπου εἶδη τοῦ φυτοῦ τούτου καλλιεργουόται, φύονται δὲ αὐτοὺς εἰς τοὺς ἀγροὺς διάφορα ἄλλα. Όλα δὲ διακρίνονται πολὺ ἢ ὀλίγον διὰ τὴν ώραίότητά τῶν άνθέων τῶν.

Τὸ χρώμα τῶν άνθέων τῆς ἀνεμώνης ποικίλει μεταξύ τοῦ λευκοῦ, κίτρινου, κυανοῦ, ἐρυθρολεῦκου, πορφυροῦ, ἐρυθροῦ ραβδωτοῦ κλ. ἀναφαίνονται δ' αἱ άνεμώναι κατὰ πρῶτον τὸν Ἰανουάριον έν Ἀθήναις καὶ ἐξακολουθοῦν μέχρι τοῦ Ἀπριλίου, αἱ κάλλισται δὲ μως φύονται τὸν Μάρτιον, ὅποτε οἱ ἀγροὶ παρουσιάζουν ἀληθῶς ώραία ὄψιν.

Ἡ μεταφύτευσις καὶ ὁ πολλαπλασιασμός αὐτῶν γίνεται διὰ τῶν βολβῶν, οἱ ὅποιοι σχηματίζονται, ὡς αἱ πατάται, εἰς τὴν βίβαν ἐκάστου φυτοῦ.

Ἀνεμώνη.

Ἡ Μελίσα, ὡς τὴν ὀνομάζει ὁ ἅγιος Παῦλος, παρεδόθη εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς τὴν 5 Σεπτεμβρίου 1800. Όταν ὁ Ναπολέων δύο ἔτη πρὸ τούτου μετέβαινεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, οἱ ἰππῶται τῆς Μελίτης ἐσυνθηκολόγησαν μετ' αὐτοῦ, οὐδὲως ἀντισταθέντες κατ' αὐτοῦ. Ὁ Νεῦσον μετὰ ταῦτα ἐπολιόρησεν τὴν Μελίτην, καθ' ἕν χρόνον ὁ Ναπολέων ἐδρίκατο εἰς τὴν Αἴγυπτον, οἱ δὲ περιήρωμοι ἰππῶται παρεχώρησαν αὐτὴν πάλιν εἰς αὐτόν καὶ ἔκτοτε ἔμεινεν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἀγγλων.

— Τὰ ἱερογλυφικὰ βεβαιούται ὅτι ἐφευρέθησαν 2,112 ἔτη πρὸ Χριστοῦ.

— Διὰ τῆς εὐζωίας έν Ἀγγλίᾳ ἦδη ἡ μακροβιότης ἔχει οὕτω: Μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν 70 τοῖς ἑκατόν καὶ μεταξύ τῶν γυναικῶν 65 τοῖς ἑκατόν ζοῦν ἀπὸ 20—60 ἔτων.

ΡΟΔΟΝ ΚΑΙ ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ.

Τῆ βασιλίδι τῶν άνθέων
 Λαλεῖ τὸ άνθος τὸ ώραιον,
 Ἄλαζόν

Καὶ εἶπον,

Τὴν ὄρσον του τὴν πλήρη μύρων
 Ἐκμυζῶν.

«Ὀυτε πτηγνόν, οὐδ' άνθος εἶσαι,
 Καὶ μέτην, φίλη μου, καλεῖσαι
 «Βασίλις
 «Ἀνθέων.»

«Ἄφες τὸν μέγαν τύφον πλέον,
 «Χρυσάλλις!

«Μύρων ἀμφίβιον καὶ πτιλῶν

«Τὰ πέταλλά μου ἐρωτόλον

«Πῶς φίλεις·

«Ὡ! φύγε,

«Καὶ τὴν πορφυραν μου μὴ ἔγχε

«Σὺ, κηλίς.

«Φίλεις τὸν βασιλέα Ῥόδου;

«Σὺ ἔντομόν τι τῶν τριδῶν,

«Ὀχληρόν

«Καὶ στείρον

«Τῶν ἀρωμάτων μου καὶ μύρων!

«Ἰενιχρόν!

«Τί ἄλλο εἶσαι; σιῶλῆς πρῆψιν,

«Ἐρπων ἐκεῖ παρὰ τὴν χλόην.

«Πλὴν ἐγὼ!

«Ἰδέ με!

«Τί λείπει ἀπ' ἐμέ; εἰπέ με,

Καὶ . . . σιγῶ.»

Λαλεῖ τὸ άνθος τὸ πτερόεν:

— «Ἐχεις πολλὰς, άνθος μύρων,

«Ἀρετὰς·

«Πλὴν μίαν

«Δὲν ἔχεις — τὴν ἐλευθερίαν!

«Δὲν πετᾷς!»

Ἐίπε· καὶ κόρη τις ἐράνην·

Τὴν Χρυσάλλιδα δὲν τὴν φθάνει,

Πτερωτὴ

Ἐσώθη!

Ἐν Ῥόδου ἢ μετὰ ἐπόθει·

Τὸ κρατεῖ!

Φ. Στρατουδάκης.

ΠΕΡΙ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ.

Ἐκ τῆς Περιηγήσεως τοῦ Ἑλληνος Προξένου
κ. Δ. Μιχτσάκη τὸ 1870

(Συνέχεια. Ἰδὲ προηγ. ἀρθ.,

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο Α'.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης ἄγει ἡλικίαν 42—43 ἐ-
τῶν καὶ εἶναι ὑψηλὸς μᾶλλον τὸ ἀνάστημα Ἐγχε-
φαλὴν ὠραιότητην, ὀφθαλμοὺς ζωηροὺς, εὐκινήτους,
ἐκφραστικούς, στρέφει δὲ ἀλλαγῶν τὰ βλέμματα τοῦ
ὄσάκις θελήσῃ τις νὰ παρατηρήσῃ αὐτόν. Διὰ τοῦ βλέμ-
ματος ἐξετάζει τὸν εἰς αὐτὸν παρουσιαζόμενον ἀπὸ κε-
φαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ φαίνεται ὁμιλῶν ἀδιαφόρων.
Εἶναι σοβαρὸς καὶ σκεπτικὸς καὶ οὐδέποτε προδίδει τί
διανοεῖται. Τὸ πρόσωπόν του εἶναι κανονικόν, ἔχει ρί-
να λεπτήν καὶ χεῖλη λεπτά. Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου
του εἶναι χαλκόχρουν· τρέφει μικρὸν γένειον καὶ λεπτὸν
μύστικα. Προτομὴν προσώπου ἔχει Ἑλληνικὴν, μέτω-
πον προέχον, ὅπερ ἐλέγχει ἄνθρωπον μεγάλης κρι-
σεως. Κτενίζει τὴν κόμην του ἐπιμελέστατα, ὡς ὀλοὶ
οἱ συμπατριῶταί τε, φέρει δὲ πρὸς τὰ δεξιὰ καρφίδα ἐν
εἰδῇ στέμματος χρυσοῦ. Εἶναι ἐκ τῶν ἀρίστων ἱππέων
καὶ λοχιστῶν καὶ φημίζεται διὰ τὴν ἥρωικὴν του ἀν-
δρείαν καὶ στρατηγικὴν ἱκανότητά. Εἶναι ἡγεμὼν τέ-
μισοι δίκαιος, εὐσπλαγχνος, ἀμνησίκακος, ἐλεήμων,
συγχωρῶν τοὺς προσωπικοὺς ἐχθροὺς του· δὲν ἀγα-
πᾷ τὰ χρήματα καὶ ἀποστρέφεται τὰς ἀρπαγὰς. Τὰς
ὥρας τῆς ἀργίας του διέρχεται ἀναγινώσκων τοὺς ψαλ-
μοὺς τοῦ Δαυὶδ, τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων, τὴν
Καινὴν Διαθήκην καὶ ἀποσθηθίζων ἱστορικὰ συγγράμ-
ματα. Εἶναι ἐκ τῶν λογίων τοῦ ἔθνους του, πράγμα
ἀσύνηθες ἐν Αἰθιοπία δι' ἡγεμόνας ἢ μεγιστάνας, καὶ
θούι καὶ ὁ ἀγράμματος δύναιται νὰ προκηθῇ εἰς στρα-
τηγὸν καὶ στρατάρχην. Διὰ γὰρ βίον ἀσκητοῦ ἡγεμόνος,
ἀπὸ δὲ ἐνδεκαετίας ὅτε ἀπεθίωσεν ἡ σύζυγός του, οὐ
μόνον δὲν ἠθέλησε νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ
κλήρου καὶ τῶν μεγιστάνων ὅπως συνάψῃ δεύτερον
γάμον, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐπιτρέπει νὰ εἰσέλθῃ γυνὴ εἰς
τὰ βασιλικά δωμάτια, ἐκτὸς τῶν στενῶν συγγενῶν του
καὶ αὐτῶν ἐν ἐπισήμαις ἑορταῖς παρουσίᾳ τῶν ἀνωτέ-
ρων ἀξιωματικῶν του. Μισεῖ τοὺς ἐν ἐλευθεριότητι καὶ
ἀκολασίᾳ ζῶντας, δι' ὃ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ζῶσι μετὰ
τινος σεμνότητος. Ἐχει υἱὸν δεκατριετῆ ἐκ τῆς ἀπο-
θωσάσης συζύγου του, ὀνόματι Ῥάσ Ἀρέα Σελασί, ὃν
ὕπερβαπᾶ καὶ ὅστις ὁμοιάζει αὐτῷ κατακλητικῶς.
Μετὰ περιεργείας ἐξετάζει τὰς μηχανὰς καὶ τὰ μη-
χανήματα. Ὅσάκις εὐρίσκει εὐκαιρίαν νὰ πράξῃ τὸ ἀ-
γαθόν, τὸ πράττει μετ' εὐχαριστήσεως. Παρευρεθεὶς ἡ-

μέραν τινὰ εἰς τὸ ἀνώτατον δικαστήριον, ὅπερ συνε-
δριάζει πάντοτε ἐν ὑπαίθρῳ καὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτο-
ρος προεδρεύεται, εἶδον δικαζόμενον ὑπαξιωματικὸν ἐπὶ
ἀπελευθερώσει φυλακισμένων. Ἀποδειχθείσης τῆς ἐνο-
χῆς τοῦ κατηγορουμένου, κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς 40
ραβδισμούς. Ῥίψαντες δὲ τὸν ἀτοχῆ αὐτὸν χαμαὶ ἤρ-
ξαντο ἀμέσως τῆς ἐκτελέσεως. Ἐγὼ καθήμενος εἰς τὰ
ἀριστερὰ τοῦ αὐτοκράτορος, ἀναστὰς ἐζήτησα χά-
ριν ὑπὲρ τοῦ καταδίκου, ἀλλ' ὁ διερμηνεὺς μου, ὁ ἀ-
γαθὸς Γενναῖος, δὲν ἐτόλμησε νὰ διερμηνεύσῃ τὴν
αἰτησίαν μου. Ὁ νοσημονέστατος καὶ εὐσπλαγχνος ἡ-
γεμὼν ἐνόησε ἡ ἐζήτησον καὶ ἀμέσως διέταξε καὶ ἔ-
παυσαν οἱ ραβδισμοί, ὧν μόνον τρεῖς εἶχεν ὑποσπῆ. Ἡ
πράξις μου ἐξέπληξε τὸ περιεστώως πλήθος, ὅπερ με-
γάλως ἠδύχαριστήθη· βλέπον τὸν ἡγεμόνα ἀπονέμοντα
χάριν.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας μεταθὰς παρὰ τῷ αὐτοκράτορι
πρὸς ἐπίσκεψιν ἔκρινα πρέπον νὰ ἐκφράσω αὐτῷ τὰς
εὐχαριστίας μου ὅτι, εἰσακούσας τῆς αἰτήσεώς μου, ἀ-
πῆλλαξε τῆς ποινῆς τὸν ἀτοχῆ ἐκείνον ὑπαξιωματικόν.
Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ μοὶ ἀπήντησε μελιχρῶ τῇ φωνῇ
διὰ τῶν ἐξῆς ἀξιωματηνεύτων λόγων, καὶ τοῦ μᾶλλον
πεπολιτισμένου εὐρωπαϊοῦ ἡγεμόνος ἀνταξίαν: «Ἐ-
πιθύμουν νὰ σὲ ἴδω διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω δι' ἐγένεσο
ἀφορμὴ νὰ πράξω τὸ ἀγαθὸν καὶ ν' ἀπαλλάξω τῆς
ποινῆς ἐν τῶν τέχνων μου, διότι πάντες οἱ Αἰθίοπες
εἶναι τέχνα μου. Εἶμαι τεταγμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ βα-
σιλεὺς καὶ δεξιῶν νὰ ἐφαρμόζω τὸν νόμον· ὡς ἄν-
θρωπος δυνατὸν νὰ σφάλλω κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν
τῆς ποινῆς, ἀλλ' ὁ Θεὸς γινώσκει ὅτι δὲν το πράττω
ἐκ προθέσεως· διὰ τοῦτο ὄσάκις εὐρίσκω εὐκαιρίαν νὰ
ἀπονέμω χάριν λογίζομαι τὴν ἡμέραν ἐκείνην εὐτυ-
χῆς.»

Εἶναι φιλέλλην καὶ ἐκφράζεται μετὰ σεβασμοῦ περὶ
τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ κλήρου ὁμολογεῖ
μετὰ τῶν λοιπῶν Αἰθίοπων ὅτι παρ' αὐτῶν ἐδιδάχθη-
σαν τὸν Χριστιανισμὸν καὶ θεωρεῖ αὐτοὺς ὡς σοφοὺς
καὶ ἀληθεῖς χριστιανούς. Ἀναφέρει τὸ γένος αὐτοῦ εἰς
τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον μεταξὺ δὲ τῶν οἰκείων καὶ
τῶν στρατηγῶν του εὐρισκόμενος καυχᾶται ὅτι ἔχει
αἷμα ἑλληνικὸν εἰς τὰς φλέβας. Εἶχον ἀκούσει τοῦτο
παρὰ πολλῶν ἐπισήμων Αἰθίοπων κατὰ τὴν ἐξ Ἀδῶ-
βας εἰς Τέρβα - Ταδὸρ, ἐνθα τὸ στρατόπεδον τοῦ βασι-
λέως, μεταθάσιν μου, ἀλλὰ δὲν εἶχον δώσει προσοχὴν,
ἐγίνωσκον ὅτι ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ χώρα ὑπῆρχον
ἄλλοτε Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι καὶ ὅτι ἐν Αἰθιοπία ἐπεκρά-
τησέ ποτε ὁ ἑλληνισμὸς καὶ ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ἡ-
μέραν τινὰ ἐν Τέρβα - Ταδὸρ ἐν ᾧ συνδιελεγόμην μετὰ
τοῦ αὐτοκράτορος περὶ διαφόρων τῆς ἐκκλησιαστικῆς

ιστορίας άντικειμένων, με ήρώτησεν αν σώζονται απόγονοι της οικογενείας του Μεγάλου Κωνσταντίνου. Απήντησα ότι μετά των ήρωικών του Παλαιολόγου θάνατον και την υπό των Τούρκων άλωσιν της Κωνσταντινουπόλεως, πολλοί δούκες και πρίγκιπες του αυτοκρατορικού οίκου διεσπάρησαν εις διάφορα της Ευρώπης και Αφρικῆς μέρη, και ότι κατά τινα παραδόσιν τούτων τις κατέφυγεν εις Αιθιοπίαν. «Μάλιστα, — ειπεν ή βασιλεύς, διακίψας με μετ' έταίχτου και άσυνήθους ζωηρότητος και όφθαλμών εκ χαράς σπινθηροβολούντων, πράγμα όπερ τότε πρώτον παρετήρησα επί του σοβαρού αυτού προσώπου, — μάλιστα και τα βιβλία μας αναφέρουσι τούτο και ότι ένυμφεύθη ήγεμονίδα εκ γάμου χαιρώ ότι τα βιβλία σας συμφωνούσι προς τα ίδια μας.» Είτα δε στραφείς προς τους

εκεί παρισταμένους στρατηγούς του. «Βλέπετε, ειπε μεθ' ύπερφανίας και χάριτος, ότι έκείνο όπερ σάς λέγω είναι αληθές: τó αναφέρουσι και τα βιβλία των αδελφών μας Έλληνων.» *Άλλην τινά ήμέραν ό εκ μητρός θεός του βασιλέως Ρας Άρέας, γέρων όγδοηκοντούτης, μοι ειπεν: «Επιθυμώ να υπάγω να αποθάνω εις τα μέρη σας, εις την Κωνσταντινούπολιν, τας Άθήνας ή τα

Ιεροσόλυμα, διότι και έχω κατάγομαι εκείθεν.» Τη απήντησα ότι παρατηρών την κεφαλήν του και τα χαρακτηριστικά του προσώπου του, βλέπων ότι όμιλάζει προς Έλληνα. «Έγώ ειμαι γέρων, υπέλαθεν ό Ρας, εάν υπάγης όμως εις την πατρίδα μου Άγομα θα ιδής ώραίους και λευκούς άνδρας και ώραιάς και λευκάς γυναίκας, ως ύμεις τούς Έλληνας.»

(άκολουθεϊ.)

“Ηλιος.

“Όσοι εκ των άρχαίων και νεωτέρων λαών δεν εδύχτησαν να έχωσι τó φώς της θείας αποκαλύψεως, ζητούντες να εύρουν τον Θεόν δια της σοφίας των, έμωράνησαν και ελάτρευσαν την κτίων μάλλον παρά τον κτίσαντα.

Μη δυνάμενοι να έννοήσουν τούς νόμους της φύσεως, ούδέ τα φυσικά άντικείμενα, υπό των όποίων περικυκλοούνται, μετεποίησαν αυτά εις θεότητες ποικιλομόρφους, οι δε πρόγονοι ήμών απέδιδον εις τούς θεούς αυτών άνθρωπίνας μορφάς, και άνθρώπινα πάθη, κλίσεις και χαρακτήρας.

“Ο Ήλιος ήτο φυσικόν να ελκύση την προσοχήν των ανθρώπων εθώς εκ άρχής του κόσμου, καθ' όσον δ' οι άνθρωποι άπεμακρύνοντο από την γνώσιν του άληθοϋς Θεού, κατά τοσούτον ή διάνοια αυτών έακοτιζέτο, ως έτι έπρεπε να οδηγη τον νούν των εις τον Ποιητήν, εγεινεν άντικείμενον λατρείας.

Ούτως ό Ήλιος εθεωρείτο ως πρόσωπον και ελάτρευετο ως θεός. Έργον δ' αυτού κατά την Έλληνικήν μυθολογίαν ήτο να περιέρχεται τον Ούρανόν άπαξ της

“Ο ΉΛΙΟΣ επί του πυρίνου του άρματός.

ήμέρας με τó άρμα του, τó όποιον έσυρον τέσσαρες πυριφλεγείς ίπποι δια να φωτίση και θερμαίνη την γην και τούς κατοίκους της. Έννοείται δε ότι έπρεπε να προσέχη, ώστε ν' ακολουθη ώρισμένην γραμμην εις την καθημερινήν του ταύτην πορείαν, άλλως αν μόν άνέβαινεν ύψηλότερον αυτής, επήρχετο ψύχος και πάγος, αν δε κατέβαινε κατωτέρω, ανεπίσσετο θερμότης: ή

τίς κατέκαιε τα πάντα! όπως συνέβη ποτε, όταν ό υίός του Ήλιου άφάθη να οδηγήση τó άρμα του πατρός του δια του στερωμάτος, ό δε Ζεύς ήναγκάσθη να τον κεραυνοβολήση, δια να σώση και την γην και τον Ούρανόν (Όλυμπον) εκ της καταστροφής!

Επιστεύετο δε ότι ειχε δύο λαμπρά παλάτια, έν εις την Άνατολήν και έν εις την Δύσιν, εις τα παλάτια δε ταύτα περιεστοιχίζετο υπό προσώπων αντιπροσωπευόντων τούς καιρούς του έτους, τούς μήνας, τας ήμέρας και νύκτας, και άκόμη και τα λεπτά. Αφού έφθανεν εις την Δύσιν, οι μόν ίπποι του απέλούντο και έβουσκον εις την τρυφεράν χλόην, την φωμένην εις τας νήσους των Μακάρων, αυτός δε, αφού ανεπαύετο άρκούντως έντός του παλατίου του, εισήρχετο μετά του άρματος και των ίππων του εις χρυσόν τι πλοίον, κατασκευασθέν υπό του Ήραίστου και

δι' αὐτοῦ ἔφθανεν εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἀγκαίρως πρὸς ἐξακολουθήσασιν τῆς ἡμερησίας πορείας του διὰ τοῦ ρεῦματος.

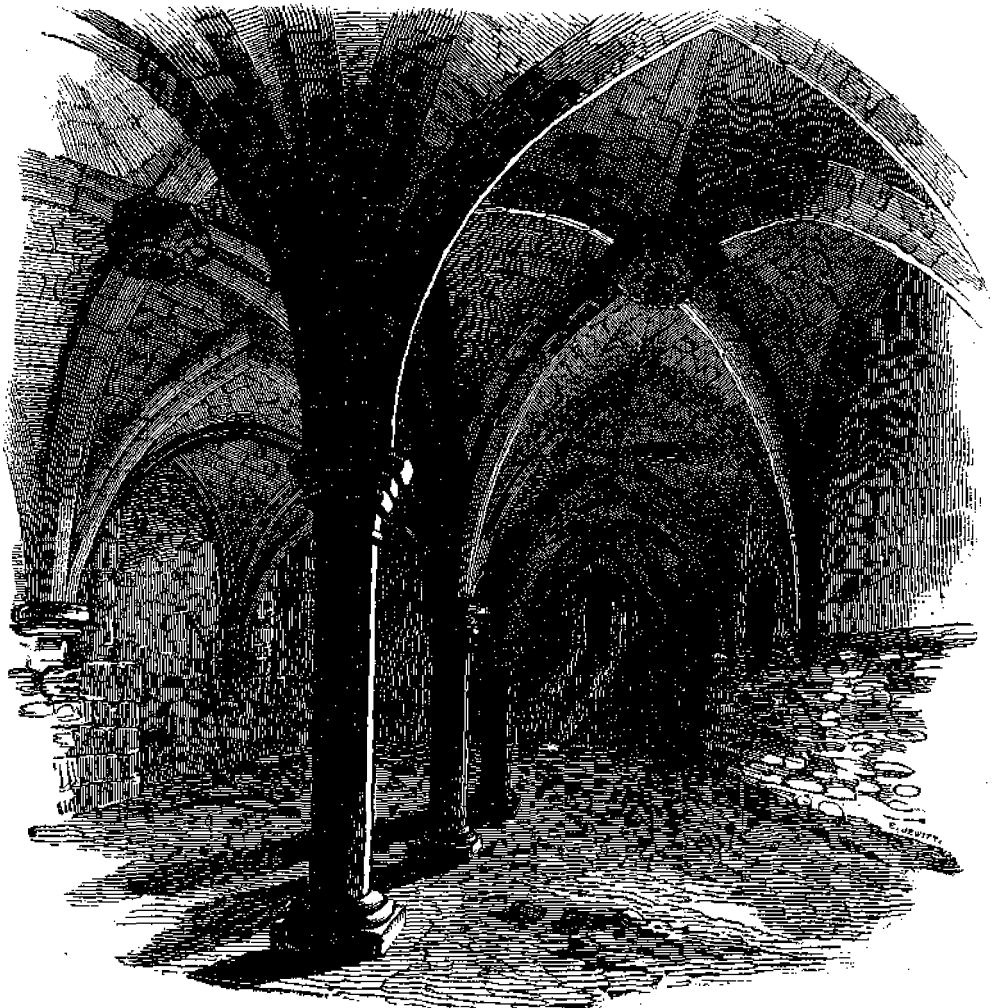
Εἰς τὸν ἥλιον ἀπεδίδετο ἡ ιδιότης τοῦ βλέπειν καὶ ἀκούειν πάντα τὰ συμβαίνοντα· καὶ ὁμοίως ὅταν οἱ σύντροφοι τοῦ Ὀδυσσεύς ἔκλεψαν τοὺς βόας του, δὲν τοὺς εἶδε καὶ δὲν θὰ ἐγνώριζε ποῖοι τοὺς ἔκλεψαν, ἂν δὲν το ἔλεγεν εἰς αὐτὸν ἡ θυγάτηρ του Λαμπετία!

Ὁ ἥλιος συνεχέετο πολλάκις μὲ τὸν Ἀπόλλωνα,

ΤΑ ΥΠΟΓΕΙΑ ΤΟΥ ΕΝ ΚΑΝΤΑΒΟΥΡΥ ΝΑΟΥ.

Περὶ τοῦ διασήμευ καὶ λαμπροῦ τούτου ναοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ θέλομεν πραγματευθῆ εἰς ἄλλο φύλλον, ὅτε θὰ δημοσιεύσωμεν καὶ τὴν εἰκόνα του.

Ἡ ἐνώπιον τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μας εἰκὼν παρίστα ἅς λεγομένης κρύπτας τοῦ ναοῦ τούτου, αἵτινες εἶναι αἱ μέγισται καὶ εὐρυχωρόταται ἐν Ἀγγλίᾳ.

Αἱ κρύπται τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τοῦ Κάνταβουρυ.

ὅπως παρίσταται ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόνι, τὴν ὁποίαν ἀνεκόσμησεν ἐπὶ μαρμαροῦ ὁ ἐν τῷ ἀρχαιολογικῷ κρύπτῳ διασήμευ γενόμενος κ. Σχλῆμαν. Τὸ μάρμαρον τοῦτο, κατὰ τὸν αὐτὸν κ. Σχλῆμαν, πρέπει νὰ ἐκόσμησεν ἡ ἀνάθη τῆς εἰσόδου ναοῦ τινος - πιθανὸν τοῦ τῆς Ἰλιέων Παλλάδος, τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν εἰς τιμὴν αὐτῆς ὁ Λυσίμαχος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

γλίαν εἶναι δὲ κατεσκευασμένα διὰ ὑψηλῶν στοῶν καὶ τόσον ὠραῖα διασκευασμένα, ὥστε καὶ λειτουργία γίνεται εἰς αὐτάς.

Ἐντὸς τῶν κρυπτῶν τούτων ὑπάρχουν αἱ ἀσπίδες τῶν εὐαργετῶν τῆς ἐκκλησίας, αἵτινες ἀριθμοῦνται εἰς 811.

—«Ὁ ἀγαθὸς ἄρχων ἐξέρχεται τῆς ἀρχῆς οὐχὶ πλουσιώτερος ἄλλ' ἐνδοξότερος» Βίων.

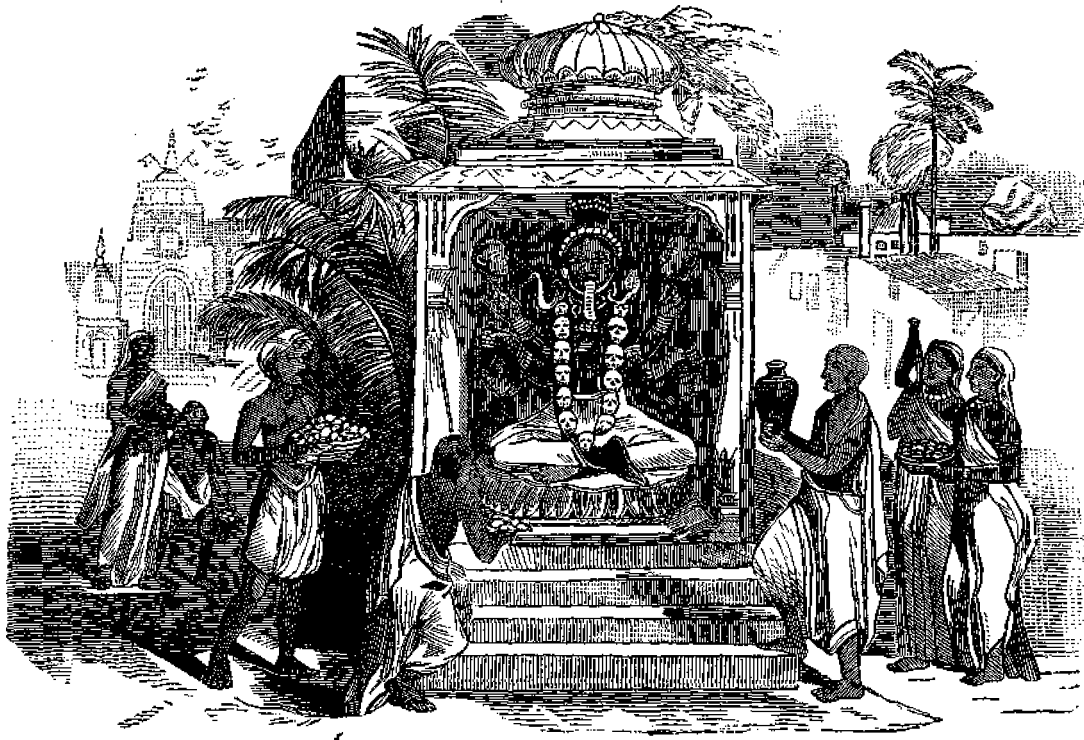
Η ΘΕΑ ΚΑΛΗ.

Μεταξύ των 30 εκατομμυρίων θεοτήτων, αἱ ὅποια προσκυνῶνται εἰς τὰς Ἰνδοικὰς Ἰνδίας, ἡ θεὰ Καλή, τῆς ὁποίας εἰκόνα βλέπουσιν οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται, εἶναι ἡ τρομερωτάτη· μάλιστα ἡμπορεῖ νὰ τὴν ὀνομάσῃ τις ἀληθῶς εἰκόνα τοῦ τρόμου. Αἱ ἐρινυόες τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων εἶναι μὴδὲν παραθαλόμεναι μὲ τὴν σατανικὴν μεγαλειότητα τῆς θεᾶς Καλῆς!

Παριστάνεται δὲ ὑπὸ πολλὰς μορφάς· ποτὲ μὲν κρατοῦσα διὰ τῆς μῖας τῶν τεσσαρῶν χερῶν μάχαιραν,

ζουον ἀγάλματα εἰς αὐτὴν, νὰ φέρουν δὲ καθ' ἑκάστην παντοειδῆς προσφορὰς, καὶ νὰ ζητοῦν διὰ προτευχῶν καὶ δώρων νὰ τὴν ἐξιλεώσουν καὶ νὰ κερδίσουν τὴν εὐνοίαν τῆς ἢ τοῦλάχιστον ν' ἀποτρέψουν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ τοὺς κακοποιήσῃ.

Τὴν τρομερότητα τῆς θεᾶς Καλῆς ἐπαυξάνουν οἱ ἱερεῖς, διηγούμενοι εἰς τὸν λαὸν διαφόρους περὶ αὐτῆς μύθους, οἱ ὁποῖοι, τόσον διεγείρουν τὴν φαντασίαν τῶν μωρῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, ὥστε ἀπὸ τῆς γεννήσεως μὲχρι τοῦ θανάτου τῶν κατέχονται ἀπὸ τοῦ τρόμου τῆς.

Ἡ σκληρὰ τῶν Ἰνδῶν θεὰ Καλή.

διὰ δὲ τῶν ἄλλων ἀνθρωπίους κεφαλὰς ἐκ τῶν τριχῶν, ἄλλοτε δὲ πατοῦσα ἐπὶ ἀνθρώπου ἐξηλωμένου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα παρίσταται καθήμενη ἐπὶ μαλακοῦ προσκεφαλαίου, φέρουσα ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς διάδημα ἐκ κρανίων ἀνθρωπίνων καὶ περιδέραιον ἐκ τῶν αὐτῶν, μὲ ἐκάστην δὲ χεῖρα κρατοῦσαν κεφαλὴν ἀνθρωπίνην.

Ἀφοῦ τοιαύτη ἀπεικονίζεται εἰς τὸν νοῦν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἐσκοτισμένων καὶ δεισιδαιμόνων εκατομμυρίων τῆς Ἰνδίας, δὲν εἶναι ποσῶς παράξενον νὰ βλέπῃ τις αὐτοὺς νὰ κτιζοῦν ναοὺς καὶ νὰ κατασκευά-

* Ἀνθρωποὶ πιστεύοντες εἰς τὰς Ἰνδοικὰς θεότητας καὶ διὰ τοῦ Ἐθαγγελίου ὀδηγηθέντες νὰ ἐναγκαλισθοῦν τὸν Χριστιανισμὸν διηγοῦνται ὅτι ὁ τρόμος τῆς θεᾶς ταύτης εἶναι τοσοῦτος, ὥστε δὲν δύναται νὰ περιγραφῆ. Καὶ ὅμως εὐθὺς ἀφοῦ πιστεύσῃ τις εἰς τὸν Χριστὸν, ἐλευθεροῦται ἀπὸ πάντα τοιοῦτον φόβον, καὶ ὄχι μόνον δὲν ἐπηρεάζεται, ἀλλὰ καὶ γελᾷ μὲ τὴν προτέραν εὐπίθειαν του, καὶ ἀπορεῖ πῶς ἠδύνατο νὰ πιστεύῃ εἰς τὰ πράγματα, τὰ ὅποια ἤδη τῷ φαίνονται τόσον γελοῖα!

Ἄλλ' ὅμως ἡ ἄγνοια τῆς Γραφῆς ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ δεισιδαιμονία ἀφ' ἑτέρου φέρουν παρόμοια ἀποτελέσματα

άπανταχοῦ τῆς γῆς. Ἡ χειρομαντία, καὶ νεκρομαντία καὶ οὐρανομαντία καὶ ἄπειρα ἄλλα εἶδη δεισιδαιμονίας ἀπαντῶνται καὶ εἰς αὐτὰς τὰς μεγαλοπόλεις τοῦ χριστιανικοῦ καὶ πεπολιτισμένου κόσμου — τὸ Λονδῖνον, τοὺς Παρισίους, τὴν Νέαν Ὑόρκην, τὸ Βερολίνον, τὴν Πετρούπολιν κλ.

Ἐν τῷ ἀνθρώπῳ φυσικὰ ῥέπει πρὸς τὸ μυστηριώδες, τὸ φαντασιώδες καὶ τὸ τρομερὸν, οἱ δὲ καθ' ἑξῆς θρησκευτικοὶ ἀγῶνες ἐπωφελοῦνται τῆς τάσεως ταύτης τῆς πεπτωκυίας καὶ διεσφαρμένης φύσεώς του, καὶ διατρέχουν τὴν γῆν καὶ φρολογοῦν αὐτὸν.

Ἄς εὐχόμεθα ἕως ὅτου ὁ Κύριος ἐπιταχῶν τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι, διὰ τοῦ Εὐαγγελίου, θὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τῆν πνευματικὴν ταύτην δουλείαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἀγνοία του τοὺς κρατεῖ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

ὑπὸ Φ. Δ. Κ.

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. φύλλον).

ΚΕΦ. ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

— «Ὅχι, κόριε Οὐτρεχτ», ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος, «εἶναι ἀληθές ὅτι δὲν τον θέλομεν, διότι πάντοτε ἀπατᾷ καὶ εἶναι μοχθηρός, καὶ ἀνακινεῖ ἔριδας, συνάμα δὲ εἶναι καὶ δειλός· ἔθεν τοιούτους συντρόφους δὲν θέλομεν.»

Ἐκ. Οὐτρεχτ κατ' ἀρχὰς ἔμεινεν ἄφωνος ἐξ ὀργῆς διὰ τὰς λέξεις ταύτας, καὶ ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν τοῦ Γεωργίου μὲ τὴν ρόκαν, τὴν ὁποίαν ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας του, κραυγάζων·

— «Ἄθλιε καὶ αὐθάδῃ! Θὰ σὲ κάμω νὰ μετανοήσης τοῦτο, καὶ μὲ τρόπον, ἔπου νὰ τὸ εὐθυμῆσαι εἰς ὄλην σου τὴν ζωὴν!»

Ἐκ. Οὐτρεχτ προσεπάθησε νὰ διαφύγῃ, ἀλλ' ὁ ὀργισμένος ἀνὴρ τὸν ἤρπασε, τὸν ὤθησε πρὸς τὸν τοῖχον καὶ ἐφώνησε τὸν Γκόττληβ. Τότε ἀμφότεροι ἤρχισαν νὰ τὸν κτυποῦν ἀνηλεῶς κατὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ στήθους μὲ τοὺς γρόνθους των.

Ἐκ. Οὐτρεχτ σχεδὸν ἐλειποθύμησε καὶ μάλιστα ἠδύνατο νὰ ἀναπνεῖ, ἀλλ' ὅμως καὶ εἰς τὴν θέαν ταύτην ἠγωνίζετο νὰ ἐλευθερωθῇ ἀλλ' εἰς μάτην, διότι τὰ γρονθοκοπήματα ἔπιπτον ὀλονὲν δυνατώτερα καὶ ἐπὶ τέλους, ἀπελπισθεὶς ἔκραξε πρὸς τοὺς συντρόφους, ὅτινες παρετήρουν τὴν σκηνὴν μὲ πλήρη ἀμηχανίαν.

— «Περιμένετε λοιπὸν νὰ μὲ δολοφονήσουν;» ἐφώνησεν· «Ἐμπρός, ἂν ἔχετε θάρρος! Ἐφοδός!»

Οἱ παῖδες ταχέως ἐτάχθησαν κατὰ στίχους ὑπὸ τὸν

ἄλλον ἀρχηγὸν, προδύωρσαν «ἐπὶ τροχάδην», εἰς πρῶτην δὲ ἐφοδὸν ὁ Οὐτρεχτ ἐρρίφθη κατὰ γῆς καὶ ὁ Γεώργιος ἠλευθερώθη. Τὸ αἷμα ἔρρεεν ἀφθόνως ἐκ τῆς βίβης καὶ τοῦ στόματός του, ἔθεν ἀπῆλθεν εἰς τινα πλησίον βρύσιον διὰ νὰ πλυθῇ.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ λοιποὶ παῖδες συνέλαβον τὴν ἰδέαν νὰ κάμωσι καὶ ἄλλην «ἐφοδὸν.» Ἐκ. Οὐτρεχτ εἶχε καταφύγει ἐντὸς τῆς πατρικῆς οἰκίας. Μὲ μεγάλην κραυγὴν οἱ παῖδες εἰσώρμησαν εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἔσπραν ἔξω τὸν ὀλολύζοντα Γκόττληβ, ὅστις εἶχε κρυφθῆ ὅπισθεν τῆς θερμάστρας, θραύοντες πολλὰ ἀγγεῖα καὶ ἀνατρέποντες καθίσματα, τραπέζας, κλπ. μετὰ μεγίστου κρότου. Εἶχον ἐξάφθῃ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε οὐδ' αὐτὸς ὁ Γεώργιος ἠδυνάθη νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ῥάψωσι βροχιδὸν λίθους κατὰ τῶν παραθύρων τῆς οἰκίας.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης οἱ γείτονες οὐδεμίαν εἶχον δώσει προσοχὴν εἰς τὰ συμβαίνοντα· διότι ἦσαν συνειθισμένοι ν' ἀκούουν τὰ καταγῶδη παιγνίδια τῶν παίδων τῆς γειτονίας. Ἄλλ' ὁ κρότος τῶν θραυομένων δέλων ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν των καὶ ἔδραμον εἰς τὰ παράθυρά των καὶ ἠρώτων ἀλλήλους τί συνέβαινε.

Ῥαπιδῶς δὲ τις σιδηρουργὸς ἐξῆλθε τοῦ ἐργαστηρίου του καὶ ἤκουσε διθάβτην τινὰ κράζοντα·

— «Βρὲ, τὰ παιδιὰ δολοφονοῦν τὸν κύριον Οὐτρεχτ καὶ κρεμνίζουν τὸ σπίτι του!»

Ἐκ. Οὐτρεχτ εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸ κατάστημά του καὶ λαβὼν ράβδον τινὰ σιδηρᾶν, ἔδραμε πρὸς τὸν οἰκίσκον τοῦ Οὐτρεχτ κράζων·

— «Σταθῆτε, παλῆόπαϊδα, νὰ σᾶς μάθω ἐγὼ γινώσκω!»

Ἄλλ' ὅτε ἐφθασεν εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, ὁ κ. Βράουν εἶχεν ἤδη θέσει τέρμα εἰς τὴν ὑπόθεσιν δι' ὀλίγων λέξεων· ἦτο δὲ πολὺ ὀργισμένος κατὰ τοῦ Γεωργίου, καὶ ἔπεμψε τοὺς λοιποὺς πολιτορητὰς εἰς τὰς οἰκίας των μετὰ σφοδρὰν ἐπίπληξιν.

Ἄλλ' ὁ Οὐτρεχτ, ἀπαλλαγὴς τῶν διωκτῶν του, ἤρχισε νὰ ὑβρίζῃ αὐτοὺς καὶ τὴν οἰκογένειαν τοῦ κ. Βράουν μὲ τόσην λύσσαν, ὥστε ὁ καλὸς σιδηρουργὸς, ὅστις εἶχε σπεύσει πρὸς συνδρομὴν του, ἤρχισε νὰ γελά.

Ἐκ. Βράουν ὅμως δὲν ἐγέλα· ἔλαβε τὸν Γεώργιον ἐκ τῆς χειρὸς καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐπειτα τὸν ἐξήτασε παλὸ λεπτομερῶς, καὶ πρὸς μεγάλην τοῦ υἱοῦ του ἀπορίαν, οὐδόλως τὸν ἐπήνησεν οὐδὲ ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν ἱκανὴν δικαιολογίαν διὰ τὰ ὅσα ἔκαμεν.

— «Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἀφήσω νὰ μὲ φρονέουσιν;» ἠρώτησεν ὁ Γεώργιος· «ἔπρεπε νὰ ὑποφέρω νὰ μὲ μεταχειρισθοῦν τόσον βαρβάρως καὶ ἀδίκως;»

— «Κάλλιον εἶναι νὰ ὑποφέρῃ τις ἀδίκως παρὰ νὰ

«δικήση άλλον,» απήντησεν ὁ πατήρ· «ἴδου καὶ ἀπόδειξαις ὅτι μὲ ὄχι σὲ συνέθη πέρυσιν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην τοῦ κρίκηνος τῆς Δεσσαυίας δὲν ἔμαθες ἀκόμη νὰ κρατῆς τὸν θυμόν σου. Διατί δὲν με ἐφώναζες εἰς βοήθειάν σου; Ἐγὼ θὰ ἤρχόμην νὰ σὲ ἐλευθερώσω πρεπόντως, καὶ τότε θὰ εἶχες τὸ δίκαιον ὑπὲρ σοῦ. Ἄλλὰ τώρα τίς οἶδε ποῖα θὰ ἦναι τὰ ἀποτελέσματα!»

Ὁ Γεώργιος πολὺ ἀπεθαρρόνη ἐκ τῆς ἐπιπλήξεως τοῦ πατρὸς του, ὅτε δὲ μετὰ τινος ἡμέρας ἦλθε κλητὴρ προσκαλῶν τὸν κ. Βράουσι καὶ υἱόν, νὰ παρουσιασθοῦν ἐνώπιον τοῦ ἀστυνομικοῦ δικαστηρίου, τὴ θάρρος του ἐντελῶς ἐξέλιπε. Ταύτην τὴν φορὰν δὲν εἰσῆρχετο μὲ χαροποιὰν καρδίαν διὰ τῶν πολλῶν τοῦ Μαγδεούργου, ὁ δὲ πατήρ του ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ σοβαρὸς καθ' ὅλην τὴν ὁδόν.

Τέλος, ἔφθασαν εἰς τὴν Δημαρχίαν ὁ Γεώργιος σήμερον δὲν εἶχε διάθεσιν νὰ θαυμάσῃ τὴν ωραιότητά της. Ἀνέβησαν τὴν μεγάλην λιθίνην κλίμακα καὶ διέβησαν μεγάλην πύλιναν αἰθουσαν, ἐκεῖ δὲ ἐπερήμεσαν ὁλίγον εἰς τὸν ἀντιθαλαμὸν. Ὁ Γεώργιος οὐδὲν ἄλλο ἐσυλλογίζετο εἰμὴ τὸν κρίκηνον Λεοπέδου καὶ τὴν θανατικὴν ποινήν ἐν τούτοις εἰσαχθεῖς ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ, απήντησε μετὰ εὐκρινείας εἰς ὅλας τὰς ἀπευθυνόμενας αὐτῷ ἐρωτήσεις.

ΜΙΛΤΩΝ.

Ὁ διάσημος ἐπικός ποιητὴς Ἰωάννης Μίλτων ἐγεννήθη ἐν Λονδίῳ τὸ 1608. Ὁ πατήρ του ἦτο σοβαροῦ καὶ ἐνθέρμου χαρακτήρος, ἐξέτιμα δὲ μεγάλως τὴν ἐκπαίδευσιν. Ὁθεν ἐχορήγησεν εἰς τὸν υἱόν του πᾶσαν εὐκαιρίαν πρὸς σπουδὴν, τὴν ὅποιαν τὰ μέσα του τῷ ἐπέτρεπον. Ἦτο δ' ὁ Μίλτων ἄρατος τὴν ὄψιν καὶ γλυκὸς τοῦς τρόπος· εἰδὼς δὲ πολὺ πρῶτα μέγα νοῦν,

καὶ τινὰ τῶν καλλίστων αὐτοῦ ποιημάτων ἐγράφησαν ἐν νεαρᾷ ηλικίᾳ.

Ἡ κατάστασις τῆς Ἀγγλίας ὅμως, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων συμπάρεσσε καὶ αὐτὸν εἰς τὴν πολιτικὴν, εἰς τὴν ὅποιαν ἐξώθευσε περὶ τὰ 20 ἔτη, συνηγόρησε δὲ λίαν ἐνθουσιᾶς ὑπὲρ ἐλευθερίας τοῦ τύπου, τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἔγραψε περὶ διαζυγίων μερικάκιον ἔτι ἔτι.

Ἐπὶ τῆς καταλύσεως τῆς βασιλείας καὶ τῆς ἀναγορεύσεως τοῦ Κρόμβελ δικτάτορος τῷ 1648, ὁ Μίλτων

ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς Μοναρχίας ἀπελύθη τῆς θέσεως ταύτης, καὶ μολονότι γέρον καὶ τυφλός, ὡς ὁ μέγας ἐπικός ποιητὴς ἡμῶν, Ὁμηρος, ἐπεδόθη ἐκ νέου εἰς τὴν ἀγαπητὴν του μουσικὴν, τὴν ποιησάν, καὶ παρήγαγε τὰ δύο ἀθάνατα αὐτοῦ ἔργα, τὸν Ἀπολεσθέντα καὶ Ἀνακτηθέντα Παράδεισον, ἅτινα ἀπέδειξαν αὐτὸν ἐφάμιλλον μὲ τὸν Ὁμηρον Ἐποίησε προσέτι καὶ τὸν Ἀγωνιστὴν Σαμφῶνα καὶ ἄλλα μικροτέρα ἀξία. Πάντα ταῦτα ὑπηγόρευεν εἰς γραφεία. Ἀλλὰ δυστυχῶς ὅπως συνέθη εἰς τοὺς κλειούς τῶν μεγάλων ποιητῶν καὶ

Ἰωάννης Μίλτων.

καλλιτεχνῶν, ὁ Μίλτων ἀπέθανε τὸ 1674 μᾶλλον πτωχὸς καὶ ἀφανής.

Ἡ ζωὴ τοῦ μεγάλου τούτου ποιητοῦ καὶ ἀνδρὸς μᾶς παρέχει ἀξιόλογον παράδειγμα τῶν ἐξῆς μεγάλων ἀληθειῶν, ὅτι δηλ. εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον δύνανται νὰ ὑπάρχουν ἀνόμοιοι δυνάμεις καὶ τόσον ὕψηλα ἀρχαῖ ὥστε νὰ κινῶν τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν· ἀλλ' ὅτι ὅλα ταῦτα τὰ προτερήματα καὶ αἱ ἀρεταὶ ὁμοῦ δὲν δύνανται νὰ προσποκτήσων διὰ τὸν ἀνθρώπον τὸν πρεπόντα σεβασμὸν καὶ ὑπόληψιν τῶν συγχρόνων του.

ΓΖΟΚΚΕΥΝΙΑ.

Δημηγορία Ουίλιαμ Δίν.

— Κατά την Αμερικανικήν επανάστασιν ἡ πόλις Μοντρεὼλ κατεσπαράσθη ὑπὸ φρικτωτάτης ἀναρχίας· οἱ πολῖται συνηγμένοι εἰς τὴν ἀγορὰν ἐλογομάχουν, συζητοῦντες περὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων με ἀκατάσχετον ὄρμησιν, ἀκόμη καὶ οἱ γεροντότεροι, εἰς τοὺς ὁποίους ἔφερον σέβας τι ματαίως ἠγωνίσθησαν νὰ εἰρηνεύσωσι τοὺς τυφλωμένους ὑπὸ τῶν παθῶν τοῦ ὄχλου. Ἐξαιφνης κρεωπώλης τις ὀνόματι Ουίλιαμ Δίν διεσχίζει τὸ πλῆθος, πηδᾷ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἡ ὅποια ἐχρησίμευεν ὡς βῆμα καὶ ζητεῖ τὴν ἀθειαν νὰ λαλήσῃ. Ὁ κρεωπώλης ἤτο καθ' ὑπερβολὴν ὑψηλὸς καὶ παχύς, τὸ δὲ κολλοσιαῖον αὐτοῦ ἀνάστημα καὶ τὰ γιγαντιαία μέλη του ἐκίνησαν τὴν προσοχὴν τοῦ ὄχλου, καὶ τὸν ἔκαμον νὰ σιωπήσῃ πρὸς στιγμὴν χάριν περιεργίας. Ὁ κρεωπώλης τότε ἤρξατο τὸν λόγον του ὡς ἐξῆς: « Ἀδελφοὶ καὶ φίλοι, βλέπετε πόσον χονδρὸς εἶμαι; » τότε ὄλον τὸ πλῆθος ἤρξατο νὰ γελᾷ. « Ἀνεγνώριζατε τὴν γυναῖκά μου, » ἐξηκολούθησεν οὗτος, « θὰ ἐγελοῦσατε περισσότερο, διότι ἐκεῖνη εἶναι τρεῖς φορὰς χονδρότερα ἀπὸ ἐμέ. Ὅταν καμμίαν φορὰν λογομαχοῦμεν, δια μας τὰ πράγματα μεταχωρίζομεν ἀπὸ μίαν κῆραρον εἰς τὴν ἄλλην· τὸ σπῆτι, ὅπου καθήμεθα, δέν μας χωρεῖ. Ὅταν πάλιν ἡμεῖς ἀγαπημένοι, καθῶς καὶ εἰμεθα, δοῦναι τῷ Θεῷ, ταῖς περισσότερας φράσις, χωροῦμεν καὶ οἱ δύο πολὺ καλὰ εἰς μίαν καὶ μόνην κλίνην! » Ταῦτα εἰπὼν, κατέβη ἀπὸ τῆς καθέκλας.

Τὰ χειροκροτήματα ἐκάλυψαν τότε τὴν φωνήν του. Τὰ δὲ διαφερόμενα μέρη ἦλθον εἰς συμβιβασμοὺς καὶ ἐφιλιώθησαν!

Χορησιμοποίησις τῶν ἵππων μετὰ θάνατον ἢ κατὰ τὰ γηρατειὰ των.

— Ἴπποι γέροντες καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ἐργασθῶσι πλέον ἢ ἀποθανόντες χρησιμοποιοῦνται κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον:

Εὐρίσκονται, αἱ δὲ τρίχες τοῦ δέρματός των χρησιμεύουν πρὸς παραγέμισμα ἐπιπιῶν καὶ προσκεφαλαίων διὰ χάρουρα.

Οἱ ὄνυχες χρησιμεύουσι πρὸς κατασκευὴν κτενίων. Τὸ σῶμα δολοχίρον καθυποβάλλεται ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν ἀέμου ἐπὶ τινα χρόνον, ἐνὶς λέβητος καλῶς κεκλεισμένου πανταχόθεν.

Ἐπειτα ἀφαιρεῖται τὸ πάχος, κατόπιν ἀποχωρίζονται τὰ ὀστέα, καὶ τὰ μὲν λεπτὰ τῶν κνημῶν μεταχειρίζονται πρὸς κατασκευὴν κομβίων, τὰ δὲ χονδρὰ, ὡς τὰ τῶν πλευρῶν, τῆς σπονδυλικῆς στήλης, τῆς κεφαλῆς, κλπ. πρὸς παραγωγήν μελάνης, χρώματος καὶ κόλλας.

Αἱ σάρκες ἀπανθρακίζονται καὶ διὰ τοῦ ἀνθρακος τούτου μεγνυομένου με ἄλλας οὐσίας κατασκευάζεται τὸ κωανοῦν τῆς Πρωσσίας καὶ διάφορα ἄλλα.

— Αἱ μοναχὰι τῆς μονῆς Ἰθανόβσκηξ ἐν Μόσχῃ κατεσκευάσαν λαμπρότατον τάπητα, μέλλοντα νὰ κοσμήσῃ τὰ ἀνάκτορα Γρανοβιταίνα ἐν Κρεμλίνῃ. Ὁ τάπηξ ἔχει μέγεθος 900 τετραγωνικῶν πήχων καὶ εἶναι κατεσκευασμένος ἐξ ἐριτοῦχου φέροντος τὰ ἐθνικὰ χρώματα. Τὸ θαυμαστὸν τοῦτο ἔργον ἐπερατώθη ἐντὸς τριῶν μηνῶν.

— Ὁ πολυμαθὴς γνωρίζει τί γνωρίζει· ὁ ἀμαθὴς δὲ τίποτε δὲν γνωρίζει, ἀλλ' ὁ ἡμιμαθὴς νομίζει ὅτι γνωρίζει δια, ὅτι δὲ δὲν ἤξευρε τοῦ φαίνεται ἢ περιττὸν ἢ ἐσφαλμένον!

— Ἐὰν δὲν ἔμαδες νὰ ἀρχῆσαι, μὴ ἐπιχειρεῖς νὰ ἀρχῆς.

— Παρὰ δὲ τῶν Σινῶν.— Ἡμεῖς πρὸς χαριετισμὸν δίδομεν τὰς χεῖρας, ὁ Σιν λαμβάνει τὴν μίαν χεῖρά του ἐντὸς τῆς ἑτέρας καὶ ἀμφοτέρας οὕτω προσκεκαλλημένας τὰς ἀναδοκαθιβάξει πρὸ τοῦ προσώπου. Ἡμεῖς ἀποκαλυπτόμεθα τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον σεβασμοῦ, οἱ Σῖναι ἐκβάλλουσι τὰ ὑποδήματά των ἐν ὁμοίᾳ περιπτώσει. Ἡμεῖς εὐρίσκομεν τὸ πρόσωπον, οὗτοι εὐρίσκουσι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς ὄφρυς. Ἡμεῖς κόπτομεν τοὺς ὄνυχας, οὗτοι θεωροῦν ἀριστοκρατικὸν νὰ διατηροῦν αὐτοὺς· μέχρι 3 καὶ 5 δακτύλων, ἀποθέτουσι δὲ αὐτοὺς ἐντὸς ἀργυρῶν θηκῶν. Οἱ Σῖναι φέρουν τὸ γελίκιον ἔξωθεν τοῦ ἐπανωφορίου, τὰ δὲ ἐσώθρακα ἔξωθεν τοῦ πανταλοῦ. Ἡμεῖς χρωματίζομεν μελανὰ τὰ ὑποδήματά μας, οἱ Σῖναι λευκαῖνον αὐτά. Ἡμεῖς τρώγομεν τὸν ζωμὸν πρῶτον καὶ κατόπιν τὰ ὀπωρικά, οἱ Σῖναι κάρνου ἀκρίθως τὸ ἐναντίον. Ἡμεῖς θέτομεν πάγον ἐν τῷ οἴκῳ, οὗτοι δὲ πίνουσι αὐτὸν θερμὸν. Ἡμεῖς θάπτομεν τοὺς νεκροὺς εἰς τὸ βάθος τῆς γῆς, οὗτοι δὲ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ἡμεῖς φέρομεν εἰς σημεῖον πένθους μελανὰ ἐνδύματα, αὐτοὶ δὲ πρὸς ἐκδήλων αὐτοῦ φέρουσι λευκά. Ἐν τῇ Κίτῃ αἱ γυναῖκες ἐκτελοῦν τὴν ἐργασίαν τῶν ἀνδρῶν, οἱ δὲ ἄνδρες εἶναι ῥάπται τῶν γυναικείων φορεμάτων, τῶν καπελλῶν καὶ ἄλλων τοιούτων εἰδῶν. Παρ' ἡμῖν τὸ δεξιὸν μέρος θεωρεῖται ὡς τόπος τιμῆς, παρ' αὐτοῖς τοιοῦτος θεωρεῖται τὸ ἀριστερόν. Ἡμεῖς ἐκδικούμεθα τοὺς ἐχθροὺς μας διὰ τοῦ φόνου, ὁ Σιν τοὺς ἐκδικεῖται αὐτοκτονῶν. Ἡμεῖς μεταχειρίζομεθα μαλακὸν προσκεφάλαιον, αὐτοὶ δὲ ἀντὶ τοιοῦτου θέτουν ξύλον. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ῥίπτουσι εἰς τὴν θάλασσαν τὰ πλοῖα ἀπὸ τοῦ πλευροῦ, ἤχουσι τοὺς κώδωνας οὐχὶ διὰ γλωσσίδος, ἀλλὰ κτυπῶντες αὐτοὺς ἐκ τῶν ἔξω, καὶ ἐν γένει δύνανται τίς νὰ εἴπῃ, ὅτι δὲν ὑπάρξει τί, τὸ ὅποιον νὰ μὴ κάρνου ἐντελῶς ἀντιθέτως πρὸς τὰς συνήθειας ἡμῶν, λέγει ὁ «Ἐξιστασθε» τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου.

— Κατὰ παράδοσιν τῶν Ἀνῶν ἢ Σελήνης εἶναι κατεσκευασμένη ἐκ τορῶ ἀπολαμβανομένου ἐκ γαλακτος ἀπορρέοντος ἐκ τοῦ Γαλαξίου! Εἰς δὲ τὰ Πυρρηναῖα ὑπάρχει ἑτέρα δοξασία ὅτι δύνανται τίς νὰ προκαλέσῃ βύελλαν, ἐὰν ἐνοσηπῆρῃ τρόμον εἰς μέλαν νέφος τοῦ οὐρανοῦ διὰ τῆς θέσεως κατόπτηρου, εἰς τὸ ὅποιον νὰ κατοπτρισθῇ τὸ νέφος!

— Μεταξὺ τῶν περιέργων, τὰ ὅποια ἐξετέθησαν εἰς τὴν ἀλιευτικὴν ἐκθεσίν τοῦ Λονδίνου, εἶναι καὶ συλλογὴ κοραλλίων, σπόγγων καὶ ζωοφύτων τῆς Λαϊβο Μπράσω, τὴν ὅποιαν κατήρτισεν εἰς τὰ διάφορα ταξιδιὰ τῆς εἰς τὴν Ἀνατολήν. Μεταξὺ αὐτῶν εὐρίσκονται κοράλια μοναδικοῦ σχήματος καὶ κάλλους. Ἐκτὸς τούτου ἡ Λαϊβο Μπράσω θέλει ἐκθέσει τοὺς τιμαλφεῖς λίθους αὐτῆς συνδεδεμένους διὰ ἐξάχων κοραλλίων.

— Ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ καὶ τῇ Αὐστρουγγαρίᾳ εὐρηγται αἱ μεγαλύτεραι κνηρητικαὶ ἰδιοκτησίαι. Ἡ τοῦ πρίγκηπος Σβάρτςμπεργ ἀναφέρεται ὡς ἡ μεγαίστη τῆς Εὐρώπης. Κατ' ἐκθεσίν τινα ἐφονεύθησαν ἐν αὐτῇ 15,401 κεφάλια, ἤτοι 352 ἔλαφοι, 1318 αἰγᾶροι, 200 κάπροι, 2445 φασιανοὶ, 26,705 πέρδικαι, 22,795 λαγωὶ καὶ 2,490 ἄγρια νῆσαι.

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖος καθιέρωσεν ἵππους καὶ ἀμάξας εἰς τὸν Ἁλιον ἐν Ἱερουσαλήμ;
2. Ποῖος δὲ ἔλαβεν ἀμώτερα καὶ τὰ ἔκασθεν;
3. Τίς εὐγλωττος ῥήτωρ ἐδιδάχθη ὑπὸ δύο κακοποιῶν;